

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 79.764 van 2 april 1999

A. 76.233/VIII-651

In zake : **GELISSEN** Edouard,
avenue du Petit Sart 139
5100 Jambes,

tegen :

het Waals Gewest, vertegenwoordigd
door zijn regering,
dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe COENRAETS, advocaat,
Square du Bastion 1
1050 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIIIE KAMER,

Gezien het op 31 oktober 1997 ingediende
verzoekschrift, waarbij Edouard GELISSEN de
nietigverklaring vordert van :

- "1. Artikel 10 van het besluit van de Waalse Regering van 3 juli 1997 waarbij de raad van bestuur van de autonome haven van Namen gemachtigd wordt met ingang van 3 juli 1997 een andere secretaris aan te stellen dan verzoeker die sedert 26 september 1989 tot directeur van de haven is benoemd en ipso facto sedert die datum is aangesteld als secretaris van de raad van bestuur;
2. Artikel 14, eerste lid, van het besluit van Waalse Regering van 3 juli 1997, waarbij de raad van bestuur van de autonome haven van Namen gemachtigd wordt met ingang van 3 juli 1997 een of meer andere personen dan verzoeker aan te stellen voor taken van dagelijks bestuur die op grond van het huishoudelijk reglement of bij beslissing van de raad van bestuur

van die haven, worden opgedragen aan de directeur van de haven, dit wil zeggen aan verzoeker;"

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer HERBIGNAT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 28 september 1998 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 13 januari 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 12 februari 1999;

Gehoord het verslag van mevr. GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van Mr. GENERET, loco Mr. COENRAETS, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HERBIGNAT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de toedracht van de zaak is uiteengezet onder meer in de arresten nrs. 48.496 van

6 juli 1996, 52.429 van 22 maart 1995, 53.459 van 31 mei 1995, 54.045 van 28 juni 1995 en 60.758 van 4 juli 1996;

Overwegende dat de verwerende partij inzonderheid verzoekers belang bij de nietigverklaring van de bestreden handelingen betwist; dat ze betoogt dat verzoeker het als een vaststaand feit beschouwt dat hij tot directeur van de autonome haven van Namen is benoemd en dat dit vertrekpunt onjuist is, zodat het niet duidelijk is welke schade de bestreden handelingen verzoeker zouden toebrengen, aangezien hij niet het ambt van secretaris van de raad van bestuur uitoefent en niet belast is met het dagelijks bestuur van de autonome haven (wat verzoeker zelf toegeeft op verschillende plaatsen in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring)";

Overwegende dat verzoeker betoogt dat de minister zijn aanstelling als directeur van de autonome haven van Namen heeft aanvaard; dat hij steunt op zijn brief van 14 juni 1989 aan de Minister van Openbare Werken van het Waals Gewest, waarin hij deze verzoekt "(hem) de toestemming te willen verlenen om te gepasten tijde te solliciteren naar het ambt van directeur van de autonome haven van Namen, dit wil zeggen, (hem) in feite toestemming te verlenen om in voorkomend geval als zodanig te worden aangesteld door de raad van bestuur van de haven", alsmede op het antwoord van de minister van 26 juni 1989, dat als volgt luidt : "Naar aanleiding van uw brief van 14 juni 1989, deel ik u mee dat ik er geen bezwaar tegen heb dat u solliciteert naar de betrekking van directeur van de autonome haven van Namen indien die betrekking vacant wordt"; dat voor verzoeker de toestemming waarvan sprake is in artikel 3 van het koninklijk besluit van 17 januari 1979 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder personeel van het Ministerie van Openbare werken ter beschikking van de autonome haven van Charleroi en van de autonome haven

van Namen wordt gesteld, in werkelijkheid een toestemming is voor cumulatie, die vooraf moet worden verleend; dat hij daaruit afleidt dat "het dus zeer logisch is dat de toestemming van de minister moet voorafgaan aan de indiensttreding, dit wil zeggen aan de sollicitatie naar de benoeming, aangezien het aanvaarden neerkomt op de sollicitatie of op de indiensttreding"; dat hij voorts zegt dat "aangezien het uitoefenen van het ambt hier onmiddellijk moest volgen op de benoeming, de toestemming van de minister waarvan sprake is in het koninklijk besluit van 17 januari 1979, slechts zin heeft indien ze betrekking heeft op de sollicitatie" en besluit dat "verzoeker, ongeacht of er al dan niet een toestemming is geweest, hoe dan ook in feite zijn benoeming heeft aanvaard en de toestemming in kwestie alleen zijn belangrijkste werkgever en hemzelf aanbelangt en niets heeft uit te staan met de zaak";

Overwegende dat artikel 3, eerste lid, van het voormelde koninklijk besluit van 17 januari 1979 het volgende bepaalt :

" De personeelsleden van het Ministerie van Openbare Werken mogen een aanwijzing tot directeur van de autonome haven slechts aanvaarden met toelating van de Minister tot wiens bevoegdheid de Openbare werken behoren."

Overwegende dat die tekst duidelijk is en doelt op de "aanwijzing tot directeur van de autonome haven" en niet op de sollicitatie naar zulk een aanwijzing; dat indien men verzoekers redenering consequent zou volgen, de toestemming die wordt verleend aan verscheidene ambtenaren om te solliciteren, het aanstellen van verscheidene directeurs van de autonome haven zou mogelijk maken; dat een sollicitatie op zich geen cumulatie tot gevolg heeft, zodat het niet opgaat ze afhankelijk te stellen van een machtiging; dat de minister, als antwoord op verzoekers vraag, zich ertoe heeft beperkt hem mee te delen dat hij geen bezwaar had

tegen diens sollicitatie, maar dat hij zich niet heeft uitgesproken over de aanstelling die op die sollicitatie kan volgen; dat de toestemming weliswaar dient vooraf te gaan aan de indiensttreding, die inderdaad aanleiding zou kunnen geven tot een cumulatie, doch die indiensttreding niet samenvalt met de sollicitatie, noch overigens met de benoeming; dat het vaststaat dat verzoeker bij geen enkele ministeriële beslissing de toestemming heeft verkregen om het ambt van directeur van de autonome haven van Namen uit te oefenen; dat het bijgevolg niet voldoende is dat verzoeker zijn aanstelling heeft aanvaard, daar die aanvaarding alleen niet tot gevolg heeft dat hij gemachtigd wordt om het ambt uit te oefenen; dat de machtiging in kwestie wel verband houdt met de zaak, aangezien zonder die toestemming de benoeming geen uitwerking kan hebben;

Overwegende dat verzoeker in arresten die de Raad van State ingevolge door hem ingestelde beroepen heeft gewezen, de bevestiging ziet van zijn hoedanigheid van directeur van de autonome haven van Namen;

Overwegende dat arrest nr. 48.496 van 6 juli 1994 de beslissing heeft vernietigd van 14 juli 1992 van de raad van bestuur van de autonome haven van Namen, waarbij Pierre SION wordt benoemd tot directeur van de haven; dat het motief voor de vernietiging niet, zoals verzoeker betoogde, bestaat in de omstandigheid dat de betrekking niet vacant was omdat verzoeker erin was benoemd, maar in de onwettigheid van het huishoudelijk reglement dat werd toegepast en waarin werd bepaald dat "de directeur van de haven benoemd wordt door de raad van bestuur op eensluidend advies van de Minister van Openbare Werken"; dat in het arrest overigens wordt gesteld "dat verzoeker, totdat hij dit beroep heeft ingesteld, ervan uit is gegaan dat hij niet benoemd was, aangezien hij in 1992 toch heeft gesolliciteerd naar de

betrekking van directeur van de haven"; dat de Minister van Openbare Werken hem in elk geval de in artikel 3 van het koninklijk besluit van 17 januari 1997 bedoelde machtiging toegestaan, noch geweigerd heeft"; dat aan de vermelding van verzoekers benoeming in de uiteenzetting van de feiten geen enkel argument kan worden ontleend;

Overwegende dat Pierre SION, als gevolg van het voormelde arrest, belast is met de ambtsbezheden van directeur van de haven en dat verscheidene beslissingen in verband met het beheer van de haven genomen zijn; dat verzoeker verzocht heeft om de schorsing van de tenuitvoerlegging van die beslissingen; dat die vordering is afgewezen bij arrest nr. 52.429 van 22 maart 1995; dat verzoeker voor het nadeel dat hij ondervond inzonderheid steunde op de omstandigheid dat zijn ambt van directeur van de autonome haven van Namen op onwettige wijze aan Pierre SION was toegewezen; dat verzoeker uit het feit dat het arrest alleen de kwestie van het door hem ondervonden nadeel heeft onderzocht, afleidt dat de Raad van State de middelen als ernstig heeft beschouwd; dat hij uit het arrest eveneens afleidt dat het bestaan van een materieel nadeel erkend is, wat de erkenning van zijn hoedanigheid van directeur van de haven zou impliceren;

Overwegende dat in arrest nr. 52.429 is gewezen "dat de materiële schade waarop verzoeker zich beroept, achteraf kan worden hersteld door het toekennen van schadevergoeding en dat zijn morele schade, gesteld dat deze bestaat, in voorkomend geval, op gepaste wijze zal worden hersteld door een vernietigingsarrest; dat verzoeker er geen belang bij heeft de schade aan te voeren, die de bestreden handelingen naar zijn mening kunnen toebrengen aan de "gemeenschap", elke schade bovendien onzeker is; dat daaruit volgt dat niet voldaan is aan een van de vereisten gesteld in artikel 17, § 2,

eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten worden, wil de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve handeling kunnen worden bevolen"; dat die vaststelling betreffende het aangevoerde nadeel, de Raad van State ontsloeg van de verplichting om de middelen die worden aangevoerd tot staving van de vordering tot schorsing te onderzoeken, zodat het onjuist is daaruit, zoals verzoeker doet, af te leiden dat de middelen ernstig zijn bevonden; dat gesteld zelfs dat uit de bewoordingen van het arrest kan worden afgeleid dat het nadeel bewezen is geacht, maar dat niet is bewezen dat het moeilijk te herstellen is, er toch zou moeten worden op gewezen dat een onwettige handeling aanleiding kan geven tot een nadeel; dat het arrest, door te verwijzen naar "de materiële schade waarop verzoeker zich beroept" en de "morele schade, gesteld dat deze bestaat", die nadelen geenszins als bewezen heeft beschouwd; dat uit geen enkel gegeven van arrest nr. 52.429 kan worden afgeleid dat de Raad van State de stelling van verzoeker zou zijn bijgetreden inzake zijn hoedanigheid van directeur van de autonome haven van Namen;

Overwegende dat arrest nr. 53.459 van 31 mei 1995, uitspraak doende over een door verzoeker ingestelde vordering tot het opleggen van een dwangsom, heeft vastgesteld dat met het voormelde arrest nr. 48.496 "geen uitspraak wordt gedaan over het bestaan of de wettigheid van verzoekers benoeming d.d. 26 september 1989" en dat "aangezien het gezag van gewijsde dat verbonden is aan het voornoemde arrest niet de minste erkenning inhoudt van de benoeming waarop verzoeker zich beroept en de door hem aangevoerde handelingen van de verwerende partij dat gezag van gewijsde niet schenden, de vordering tot het opleggen van een dwangsom niet kan worden toegewezen"; dat in de arresten nrs 54.045 van 28 juni 1995, 60.758 van 4 juli

1996 en 77.897 van 30 december 1998 uitspraak is gedaan in dezelfde zin, waarbij in het laatstgenoemde arrest wordt gepreciseerd dat verzoeker "zich geenszins kan beroepen op de hoedanigheid van directeur van de autonome haven van Namen"; dat verzoeker geen enkel nieuw gegeven aanvoert op basis waarvan zou kunnen worden afgeweken van hetgeen in dat verband reeds is gewezen;

Overwegende dat uit de voorgaande vaststellingen blijkt dat de exceptie afgeleid uit het gebrek aan belang, gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 7.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 2 april 1900 negenennegentig door :

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.